

Arrest

nr. 78 515 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 november 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 16 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat L. VAN DE VOORDE en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 8 mei 2007. Op dezelfde dag heeft zij de Belgische autoriteiten verzocht om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 27 september 2007 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 5542 van 9 januari 2008 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 maart 2008 heeft de verzoekende partij een tweede asielaanvraag ingediend.

Op 24 december 2009 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft een beroep ingediend tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 41 697 van 16 april 2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 november 2011 heeft de verzoekende partij een derde asielaanvraag ingediend.

Op 21 november 2011 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is thans de bij huidig beroep bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten (...) die een asielaanvraag heeft ingediend op 16.11.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 08.05.2007 een eerste asielaanvraag indiende waarbij hem op 03.10.2007 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat deze beslissing op 09.01.2008 bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Overwegende dat betrokkene op 18.03.2008 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hem op 28.12.2009 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd door het CGVS. Overwegende dat deze beslissing op 20.04.2010 bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene op 16.11.2011 een derde asielaanvraag waaruit blijkt dat betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee kopieën van attesten voorlegt dat hij lid is van de KDP. Overwegende dat betrokkene een foto voorlegt met de voorzitter van de KDP. Overwegende dat betrokkene een foto voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene deelneemt aan een betoging bij de Iraanse ambassade. Overwegende dat het CGVS reeds stelde dat ‘Uw activisme als gewoon lid van KDP-Iran zich beperkt tot uw aanwezigheid als gewoon deelnemer op enkele betogingen en conferenties van de KDP-Iran. Bovendien kon er, zoals hoger opgemerkt, geen enkel geloof gehecht worden aan uw politieke activiteiten in Iran’. Overwegende dat betrokkene met het voorleggen van dergelijke documenten niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen. Overwegende dat betrokkene een kopie van een document voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene zijn broer vermoord werd. Overwegende dat betrokkene met het voorleggen van huidig document niet in staat is het persoonlijke karakter van zijn problematiek aan te tonen. Overwegende dat er bovendien dient te worden opgemerkt dat kopieën van documenten de echtheid ervan niet garanderen. Overwegende dat betrokkene een brief van Amnesty International voorlegt waarbij gesteld wordt dat dergelijk document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene verklaart dat betrokkene gezocht wordt door de inlichtingendienst van Iran waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de zaak slechts korte debatten vereist en dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Verzoeker legt wel degelijk nieuwe documenten neer waaruit zijn lidmaatschap en zijn positie binnen de KDP blijkt. Hij legt maar liefst 200 foto’s neer.

Als gewoon lid zou dit niet mogelijk zijn.

Verzoeker en zijn broer waren allebei lid van PJAK. Na zijn aankomst in België is hij lid geworden van de KDP.

Door het schrijven van Amnesty International dd. 16.05.2010 wordt door een officiële internationale instantie bevestigd dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar Iran. Dit schrijven vindt steun in een schrijven van 27.10.2008 van KDP. Verschillende instanties zijn het eens dat verzoeker gevaar loopt op folteringen en bedreigingen met de dood tot gevolg indien hij naar Iran terugkeert.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat zijn broer gestorven is omwille van zijn politieke activiteiten en actief lidmaatschap bij PJAK.

Tot op de dag van vandaag woedt de strijd met PJAK in alle hevigheid verder. Verzoeker legt enkele nieuwsberichten hieromtrent voor.”

3.1.2.1. Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk nieuwe documenten neerlegt waaruit haar lidmaatschap en haar positie binnen de KDP blijkt. *“Hij legt maar liefst 200 foto’s neer”*. Zij toont middels de door haar bijgebrachte stukken aan dat zij effectief gevaar loopt op foltering en bedreiging met de dood tot gevolg indien zij naar Iran terugkeert. In impliciete bewoordingen verwijt verzoekende partij dat verwerende partij met de door haar neergelegde “nieuwe” documenten geen/onvoldoende rekening heeft gehouden.

Uit de door verzoekende partij op 21 november 2011 ondertekende vragenlijst (rubriek 37) blijkt dat zij in het kader van de derde asielaanvraag twee fotokopieën bijbrengt betreffende haar lidmaatschap van de KDP en twee foto’s, zijnde een foto met de voorzitter van de KDP-Iran en een foto van een deelname aan een betoging bij de Iraanse ambassade. Betreffende de foto’s merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien hoe foto’s een bewijs kunnen zijn van een lidmaatschap van en de beklede positie binnen een bepaalde politieke partij. Bovendien kan aan foto’s geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Met betrekking tot voormelde kopieën oordeelt de Raad dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Het is derhalve niet onredelijk van verwerende partij te stellen dat het voorleggen van dergelijke documenten geen afbreuk doet aan de reeds bij een eerdere asielaanvraag genomen conclusies dat het politiek activisme van verzoekende partij als een gewoon lid zich beperkt tot haar aanwezigheid als gewoon deelnemer op enkele betogingen en conferenties van de KDP-Iran en dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar politieke activiteiten in Iran. Daarbij dient, bijkomend aan de bemerking dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, te worden vastgesteld dat de motivering van verwerende partij aangaande de fotokopie van een document betreffende de moord op de broer van verzoekende partij, met name dat dit document het persoonlijk karakter van haar problematiek niet aantoont, ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opnieuw verwijst naar het in het kader van haar derde asielaanvraag bijgebracht schrijven van Amnesty International van 16 mei 2010 wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet ingaat op het als terecht door verwerende partij aangeduide gesolliciteerd karakter van dit document. Amnesty International attesteert immers op basis van een eenmalige ontmoeting met verzoekende partij en op basis van het gegeven dat er foto’s op internet staan waarop verzoekende partij te zien is naast de vertegenwoordiger in België en in Europa van de KDPI dat verzoekende partij problemen zal krijgen bij terugkeer naar Iran zonder deze veralgemeende stelling met concrete informatie te onderbouwen en zonder de volstreekte ongeloofwaardigheid van het politiek activisme van verzoekende partij in Iran in rekening te nemen. Uit deze totaal niet onderbouwde attestering kan verwerende partij dan ook in redelijkheid besluiten tot het gesolliciteerd karakter van deze tussenkomst.

Waar verzoekende partij verwijst naar nieuwsberichten (bijlage 5 bij het verzoekschrift) waaruit volgens haar blijkt dat *“tot op de dag van vandaag de strijd met PJAK in alle hevigheid verder woedt”*, stelt de Raad vast dat deze nieuwsberichten pas in deze fase van de procedure in de behandeling van de derde asielaanvraag worden bijgebracht zodat zij door verwerende partij in de bestreden beslissing niet in overweging konden worden genomen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zelf aangeeft dat dit een voortgezette toestand betreft waardoor wat de inhoud van deze nieuwsbrieven aangaat geen gewag kan worden gemaakt van het feit dat het hier nieuwe gegevens betreft die nog niet eerder bij voorafgaande asielaanvragen hadden kunnen worden bijgebracht.

Een schending van het in het middel aangehaalde beginsel wordt derhalve niet aangetoond.

3.1.2.2. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij verwijst hiertoe naar de verklaring van wettelijke samenwoning van 20 februari 2009 (bijlage 3 bij het verzoekschrift) met M. E., geboren te Skopje, toenmalig Joegoslavië. Verzoekende

partij meent derhalve dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een einde zou stellen aan haar gezinsleven.

3.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij stelt dienaangaande dat dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een einde zou stellen aan haar gezinsleven met de persoon met wie zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten.

Wat het bestaan van een gezins- en privéleven betreft:

Dat verzoekende partij in Antwerpen een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met een persoon van Joegoslavische origine kan in redelijkheid niet worden ontkend. Verder wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft tot het Rijk en er derhalve in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht, zoals hoger werd gesteld of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting:

De positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven en privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en, of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn om bij terugkeer naar haar land van herkomst of elders buiten het Rijk het voorgehouden gezinsleven verder te zetten. Het komt immers aan

verzoekende partij en haar partner toe zelf betreffende dit gezinsleven een eigen inkleuring te geven aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.2.2. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT